

men i Extase derover; nei, Nogle ere aldeles misfornøiede dermed, Andre ere halv fornøiede dermed. Det er erkjendt af Mange, selv af dem, der have erklæret sig tilbøielige til at sige Ja til det forelagte Udkast, at der var Mangler derved, og blandt dem er ogsaa jeg. Jeg lægger nemlig Vægt paa, hvad der er paaanket med Hensyn til § 45, ligesom jeg kunde ønske, at Census var sat noget lavere, men derpaa skal jeg ikke nærmere gaae ind. Naar vi nu gaae ud fra, at en Fællesforfatning er nødvendig, og at der er Mangler ved det forelagte Udkast, saa maae vi ogsaa enes om det Ønske, at der maatte skee en Forbedring heri, og, at vi maatte faae en Fællesforfatning, der var mere fyldestgjørende, end det nærværende Udkast. Som et Middel til at naae dette Maal ville Nogle sige Ja til Beslutningen, Andre derimod Nei; men jeg for mit Vedkommende tror, at der er en bedre Udflugt til at naae Maalet, naar man siger Ja til Beslutningen, end naar vi sige Nei dertil. Mit Haab om, at vi, om vi end give et indirecte Samtykke til det forelagte Udkast, dog kunne vente, at der ved Forhandling imellem det Rigsraad, der skal sammentræde, og Ministeriet, vil kunne bevirkes en Forandring i den Retning, man ønsker, grunder jeg for det Første paa selve Bestaaenheden af Udkastet, thi derom troer jeg, at de Fleste ere enige, at det har sine gode Sider; jeg skal saaledes nævne Bestemmelserne om Ministeransvarligheden og tildeels ogsaa de finansielle Bestemmelser, fornemmelig forsaavidt de indeholdes i selve Forfatningsloven, derved er der altsaa givet et godt Grundlag, hvorpaa man kan bygge videre. Jeg vil fremdeles nævne den Foran-

derlighed, som findes ved Forfatningsloven, idet det nemlig ikke er vanskeligt at faae den forandret (Aa! Aa!). Ja, naar man er misfornøiet med en Lov, saa skal man kalde det et Gode ved den, at den har den Egenskab, at være foranderlig. Jeg grunder dernæst mit Haab paa det Rigsraad, som sammentræder (Vatter). Ja, jeg hører nok en spottende Latter, men jeg skal nærmere udtale Grunden til dette mit Haab. Der er en Stemning i Folkethinget imod adskillige Bestemmelser i Forfatningsloven, og jeg erkjender villigt, at den er begrundet. Nu vil man vel ikke nægte, at denne Stemning ogsaa findes hos Folket og hos Andre end dem, som have under 1200 Rd. i aarlig Indtægt eller svare mindre end 200 Rd. i Skat, idetmindste har jeg ikke mærket, at det har været Tilfældet her i Thinget, at alle de, der havde over 1200 Rd., vare godt fornøiede med Forfatningen. Denne Stemning vil ogsaa vise sig virksom ved Valget af Medlemmer til Rigsraadet, og det saa meget mere, som endeel af Valgene ere betroede til den danske Rigsdag. Fremdeles grunder jeg ogsaa mit Haab til Rigsraadet paa en anden Omstændighed. Jeg tager nemlig den Sætning til Indtægt, som jeg hørte af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen), at fordi Nogen bliver Rigsraad, saa ophører han dog ikke at være Menneffe. Der er Noget i Menneffers Natur, som gjør, at naar der er anvist ham en Virksomhed, saa feer han ikke gjerne sat snevre Grændser for sig, og de Stranker, der hindre ham i, at hans Virksomhed kan blive heldig, vil han gjerne rydde af Veien, saavidt han kan.